

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal elforordningens ⁽¹⁾ artikel 16, stk. 6, anvendes i alle tilfælde, hvor en person opnår indtægter fra tildeling af samkøringslinjer, uanset den pågældendes forhold i øvrigt, eller skal denne bestemmelse udelukkende anvendes, når den, der oppebærer indtægterne, er transmissionssystemoperatør i henhold til definitionen i elmarkedsdirektivets artikel 2, nr. 4)?
- 2) Såfremt svaret på spørgsmål 1 er, at elforordningens artikel 16, stk. 6, udelukkende skal anvendes på transmissions-systemoperatører; er en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, da transmissionssystemoperatør?
- 3) Såfremt svaret på spørgsmål 1 eller 2 medfører, at elforordningens artikel 16, stk. 6, skal anvendes på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje; kan omkostninger til drift og vedligeholdelse af en samkøringslinje da i noget tilfælde anses for at udgøre netinvesteringer med henblik på bevarelse eller forøgelse af samkøringslinjens kapacitet som omhandlet i elforordningens artikel 16, stk. 6, første afsnit, litra b)?
- 4) Såfremt svaret på spørgsmål 1 eller 2 medfører, at elforordningens artikel 16, stk. 6, skal anvendes på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje; kan den regulerende myndighed da i medfør af elforordningens artikel 16, stk. 6, andet afsnit, godkende, at en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, som har metoder til at fastsætte tariffer, men som ikke har direkte betalende kunder med netafgifter (tariffer), der kan sænkes, anvender indtægter fra tildeling af samkøringslinjen til afkast eller, såfremt svaret på spørgsmål 3 er benægtende, drift og vedligeholdelse?
- 5) Såfremt svaret på spørgsmål 1 eller 2 medfører, at elforordningens artikel 16, stk. 6, skal anvendes på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, og svarene på spørgsmål 3 og 4 enten medfører, at virksomheden ikke må anvende indtægter fra tildeling af samkøringslinjen til drift og vedligeholdelse eller afkast, eller at virksomheden må anvende sådanne indtægter til drift og vedligeholdelse, men ikke til afkast; er anvendelse af elforordningens artikel 16, stk. 6, på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, da i strid med det EU-retlige proportionalitetsprincip eller med noget andet gældende princip?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 714/2009 af 13.7.2009 om betingelserne for netadgang i forbindelse med grænseoverskridende elektricitetsudveksling og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1228/2003 (EUT 2009, L 211, s. 15).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rayonen sad Lukovit (Bulgarien) den 17. juli 2018 — straffesag mod EP

(Sag C-467/18)

(2018/C 352/26)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Rayonen sad Lukovit

Tiltalt i straffesagen

EP

Præjudicielle spørgsmål

1. Er den foreliggende sag om anordning af medicinske tvangsforanstaltninger, som udgør en form for statslig tvang over for personer, der ifølge anklagemyndighedens konstateringer har begået en handling, der er farlig for offentligheden, omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 2012/13/EU ⁽¹⁾ om ret til information under straffesager og direktiv 2013/48/EU ⁽²⁾ om ret til adgang til advokatbistand i straffesager?
2. Udgør de bulgarske procedureregler, som regulerer den særlige sag vedrørende anordning af medicinske tvangsforanstaltninger i henhold til artikel 427 ff. i Nakazatelno-protsesualen kodeks (den bulgarske strafferetsplejelov, herefter »NPK«), og hvorefter retten ikke har kompetence til at hjemvise sagen til anklagemyndigheden og pålægge denne at afhjælpe væsentlige procedurefejl, som er begået i forundersøgelsesfasen, men i stedet enten kan imødekomme anmodningen om anordning af medicinske tvangsforanstaltninger eller afvise den, et effektivt retsmiddel som omhandlet i artikel 12 i direktiv 2013/48/EU og artikel 8 i direktiv 2012/13/EU sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder, som sikrer en person, hvis rettigheder er blevet krænket i forundersøgelsesfasen, ret til effektive retsmidler?
3. Finder direktiv 2012/13/EU og direktiv 2013/48/EU anvendelse på strafferetlige (forundersøgelses-)procedurer, når national ret, nemlig NPK, ikke anvender det retslige begreb »mistænkt«, og anklagemyndigheden ikke formelt anser personen for tiltalt i forbindelse med forundersøgelsesproceduren, idet denne lægger til grund, at drabet, der er genstand for efterforskningen, blev begået af den pågældende person i en tilstand, hvor personen ikke ifalder strafansvar, og derfor indstiller straffesagen uden at underrette den pågældende herom, og anmoder retten om anordning af medicinske tvangsforanstaltninger over for den pågældende?
4. Anses den person, for hvem der er anmodet om tvangsbehandling, for »mistænkt« som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2012/13/EU og artikel 2, stk. 3, i direktiv 2013/48/EU, når en politibetjent ved den første besigtigelse af gerningsstedet og de indledende efterforskningsforanstaltninger i offerets og hendes søns lejlighed efter at have konstateret blodspor på sidstnævntes krop spurgte denne om grunden til drabet på hans mor og flytningen af hendes lig til gaden, og efter besvarelsen af disse spørgsmål lagde ham i håndjern? Såfremt dette besvares bekræftende: Skal den pågældende allerede på dette tidspunkt informeres i henhold til artikel 3, stk. 1, i direktiv 2012/13/EU, sammenholdt med samme bestemmelses stk. 2, og hvordan skal der i et sådant tilfælde tages hensyn til den pågældendes særlige behov i forbindelse med informationen i henhold til stk. 2, når politibetjenten vidste, at personen lider af en psykisk sygdom?
5. Er nationale bestemmelser som de foreliggende, som faktisk tillader frihedsberøvelse ved tvangsanbringelse på et psykiatrisk sygehus i en sag i henhold til Zakon za zdraveto (sundhedsloven) (forebyggende foranstaltning, som anordnes, når det er bevist, at personen lider af en psykisk sygdom, og der er risiko for, at personen vil begå en strafbar handling, men ikke på grund af en allerede begået handling), forenelige med artikel 3 i direktiv (EU) 2016/343 ⁽³⁾ om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen, når den faktiske grund til at indlede sagen er den gerning, på grund af hvilken der er indledt en straffesag mod den person, der er anbragt til behandling, og sker der på denne måde en omgåelse af retten til retfærdig rettergang ved en anholdelse, som skal opfylde betingelserne i EMRK's artikel 5, stk. 4, dvs. der skal være tale om en sag, i forbindelse med hvilken retten har kompetence til at prøve såvel overholdelsen af procedurereglerne som den mistanke, der ligger til grund for anholdelsen, samt lovligheden af det mål, der forfølges hermed, hvilket retten er forpligtet til, når personen er blevet anholdt efter den i NPK fastsatte procedure?
6. Omfatter begrebet uskyldsformodning i henhold til artikel 3 i direktiv (EU) 2016/343 også formodningen om, at personer, der ikke kan ifalde strafansvar, ikke har begået gerningen, som udgør en risiko for offentligheden, og som anklagemyndigheden sigter dem for, så længe det modsatte ikke er bevist i henhold til procedurereglerne (i straffesager under overholdelse af retten til forsvar)?
7. Sikrer nationale bestemmelser, som fastsætter forskellige beføjelser for den påkendende ret med hensyn til den kontrol af forundersøgelsesprocedurens lovlighed, som den skal foretage ex officio, afhængigt af om:

- 1) retten prøver et anklageskrift fra anklagemyndigheden, hvori en bestemt, psykisk rask person anklages for at have begået et drab (NPK's artikel 249, stk. 1, sammenholdt med stk. 4), eller
- 2) retten prøver en anmodning fra anklagemyndigheden, hvori det hævdes, at personen har begået et drab, men at gerningen på grund af gerningsmandens psykiske sygdom ikke udgør en strafbar handling, og hvormed der anmodes om rettens anordning af statslig tvang til behandlingsformål

de sårbare personer et effektivt retsmiddel som fastsat i artikel 13 i direktiv 2013/48/EU, sammenholdt med samme direktivs artikel 12, og i artikel 8, nr. 2), i direktiv 2012/13/EU, sammenholdt med dette direktivs artikel 3, stk. 2, og er rettens forskellige beføjelser, som afhænger af sagens art, der igen retter sig efter, om den person, der betegnes som gerningsmand, er psykisk rask og dermed i stand til at ifalde et strafferetligt ansvar, forenelige med princippet om ikke-forskelsbehandling i henhold til chartrets artikel 21, stk. 1?

-
- ⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/13/EU af 22.5.2012 om ret til information under straffesager (EUT 2012, L 142, s. 1).
- ⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/48/EU af 22.10.2013 om ret til adgang til advokatbistand i straffesager og i sager angående europæiske arrestordre og om ret til at få en tredjemand underrettet ved frihedsberøvelse og til at kommunikere med tredjemand og med konsulære myndigheder under frihedsberøvelsen (EUT 2013, L 294, s. 1).
- ⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af 9.3.2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager (EUT 2016, L 65, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Pesti Központi Kerületi Bíróság (Ungarn) den 23. juli 2018 — PannonHitel Pénzügyi Zrt. mod WizzAir Hungary Légiközlekedési Kft.

(Sag C-476/18)

(2018/C 352/27)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Pesti Központi Kerületi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PannonHitel Pénzügyi Zrt.

Sagsøgt: WizzAir Hungary Légiközlekedési Kft.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 5-7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (herefter »forordningen«) ⁽¹⁾ fortolkes således, at passagerer, som er berørt af en ændring i tidsplanen, kan *sidestilles med passagerer på aflyste flyafgange* i forhold til anvendelsen af retten til kompensation, og at de således kan påberåbe sig kompensationsretten i forordningens artikel 7, når luftfartsselskabet giver passagererne meddelelse om ændringen i tidsplanen dagen før, afgangens var planlagt i henhold til den oprindelige tidsplan, og passagererne som følge af ændringen lider et tab af tid på tre timer eller mere i forhold til det ankomsttidspunkt, som var planlagt i henhold til den oprindelige tidsplan, dvs. de ankommer til deres endelige bestemmelsessted tre timer eller mere efter det tidspunkt, der er fastsat i den tidsplan, som luftfartsselskabet oprindeligt havde angivet?